

Sygn. akt II UK 33/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku E. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o prawo do renty,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 czerwca 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 listopada 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2013 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) oddalił apelację E. W. od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 15 stycznia 2013 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w B. z dnia 13 lipca 2012 r. w przedmiocie odmowy przyznania ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W podstawach orzeczeń Sądów *meriti* przyjęto, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), co potwierdziło orzeczenie komisji lekarskiej ZUS, a następnie opinia biegłego sądowego powołanego w sprawie.

Skarg kasacyjna ubezpieczonego, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości, z wnioskiem o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do

ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji, została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania – art. 385 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie i oddalenie apelacji, mimo że w świetle posiadanych nowych zaświadczeń lekarskich była ona zasadna oraz art. 233 § 1 i 2 k.p.c., art. 277 k.p.c. i art. 217 § 3 k.p.c. przez odmowę dania wiary dokumentom w postaci zaświadczeń lekarskich przedłożonych przez ubezpieczonego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący odwołał się do oczywistej zasadności skargi, podnosząc, że działanie Sądu drugiej instancji stanowi uchybienie mające istotny wpływ na wynik sprawy, ponieważ narusza art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 277 k.p.c. oraz art. 217 § 3 k.p.c. W ocenie skarżącego złożone w Sądzie drugiej instancji opinie lekarzy nie miały na celu spowodowania zwłoki postępowania, a powołane zostały na okoliczności dostatecznie niezbadane.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W ramach przedsądu ocenie w tym zakresie podlegają tylko przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie są badane podstawy skargi określone w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., więc wymagane jest samodzielne i odrębne uzasadnienie wniosku (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Przytaczanie w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów sprowadzających się do opisu zarzutów ujętych w podstawach skargi nie świadczy o jej oczywistej zasadności i nie może być skuteczne.

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).